

ἐπομένῃν ἡμέραν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ δεῖξῃ τὴν νοσηροσύνην του. Καθήμενος ἐν τῷ καφενείῳ καὶ καπνίζων παρεκλήθη ὑπὸ τῶν φίλων νὰ διηγήθῃ τί εἶδεν εἰς τὸ θέατρον, καὶ διηγήθη τὴν πλοῦσιν τῆς παραστάσεως ὡς ἔπεται·

« Ἦτον ἓνας πλοῦσιος πασᾶς (Oroveso) καὶ ἔχεν ἓνα εὐμορφο περιβόλι (foresta sacra de Druidi) μὲ μεγάλα δένδρα. Εἶχε πολλοὺς σκλάβοὺς καὶ εὐνούχους καὶ πολλὰς γυναῖκες καὶ τὸ καλοκαίρι τὸ βράδυ κατέβαιναν μὲ τὸ φεγγάρι εἰς τὸ περιβόλι καὶ ἐτραγουδοῦσαν εὐμορφους ἀνέδες, καὶ ἡ χανούμισσα, ἡ γεροντότερη, καὶ ἡ ἄλλῃ (Adalgisa) καὶ ἡ ἄλλῃ ὀλίγον περασμένη (Norma). Αὐτὸς ὅμως ἦταν γέρος καὶ οὐταῖς ἔκαμναν τρόπον καὶ ἔβλεπαν κρυφὰ ἓνα φράγκον κόνσολον ὅταν ὁ πασᾶς ἐπήγαιεν εἰς τὸ θέατρον νὰ παρασκυνηθῇ.

Μίαν ἡμέραν ἡ μεγαλύτερη ἐκάθουσαν εἰς τὸν μουσαφροντᾶ καὶ ἐπερίμενε τὸν Φράγκον ὅπως ἔσται καὶ τὰ παιδιὰ τῆς νὰ τὰ κρύψουν (Vanne e li cela entrambi) ἐπειδὴ ἦταν μεγαλοπόνητα πλέον. Τὸ μαθαίνει ἡ ἄλλῃ καὶ ἔρχεται καὶ τῆς λέγει θυμωμένα· « Ἄκουσε· τὸν φράγκον τὸν παράγγειλα ἐγὼ· πῶς λοιπὸν τὸν ἐπιμένεις ἐσύ; Ὡς τόσο νὰ καὶ ὁ Φράγκος ποῦ ἔλασε. Τότε ἤρχισαν νὰ μαλόνουν καὶ τὸ πρᾶγμα ἀναψτε πάντα περισσότερον, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ ἤθελαν νὰ μαλλοκοπηθοῦν, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ ὁ κόσμος, ἐκαταίβασαν τὸν βερδέ.»

Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ Χαλήμ· Ἐφέντης ἐπαύσατο τὸ μικρόν. Τὸ περὶ αὐτὸν ἀκροατήριο ἐσίγα ἡσυχνός καὶ θαυμάζον. Ὁ Χαλήμ· Ἐφέντης ἀπέλαβε τὴν διήγησιν·

« Ὡς τόσον ἐνύχτωσε καὶ ἡ μεγαλύτερη δὲν ἔμπούσε νὰ κοιμηθῇ·

Ἐσουλᾶσερον εἰς τὸν ὄνταν τῆς

Κ' ἐτραγουδᾶεν ἀπ' τὸν σεβδὸν τῆς.

Ἐξαφνα ἐπλησίασεν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς, ποῦ κοιμοῦσαν εἰς τὸ γατάκι, καὶ ἐσῆκωσε τὸ μαχαίρι νὰ τὰ χτυπήσῃ. Ἄρχισε νὰ ξημερόνη καὶ ἡ ποῦ ἦρθε ἡ νεώτερη νὰ τὴν εὖρη. Φαίνεται, ὅτι ἐδάρθησαν τὴν περασμένη μέρα, καὶ ὅτι ἡ νεώτερη, σὰν δυνατώτερη ποῦ ἦτον, τῆς ταῖς ἀρετὰς καὶ διὰ τοῦτο ἦρθε πρῶτ' πρῶτ' νὰ τῆς ἀπὸ τὴν συγχώρησι διὰ τὸ ξύλο ποῦ τῆς ἔδωκε. Ὅτε ἐκείνη παρακαλεῖ περισσότερον, βάζει καὶ τὰ παιδιὰ τῆς νὰ γονατίσουν (Mira o Norma) καὶ ἔτσι τὴν ἐλυπήθηκε καὶ τὴν ἐσυγχώρησε. Ἀπὸ τὴν ἐσυγχώρησε ἐβγήκαν μαζῆ ἕξω. Ἦτον περιέργος νὰ μάθω ποῦ πῆγαν καὶ ἐρώτησα τὴν ποῦ κάθουσαν κοντά μου καὶ ἐκαταλάβαινε περισσότερον ἀπὸ ἐμένα, καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε, πῶς ἐπῆγαν στὸ χαμάμη.

Ὁ κόνσολος ἔμπα, ἔβγα, τὸ μυρίσθησαν οἱ εὐνούχοι· ἐπῆραν καὶ πολλοὺς καθάσιδες καὶ ἐ-

πῆγαν εἰς μία γωνιά τοῦ περιβολιοῦ νὰ ἰδοῦν τί ἔχουν νὰ κάμουν. Τὴ στιγμήν ἐκείνη ἦρθε καὶ ὁ πασᾶς· τοῦ τὸ λέγουν, καὶ αὐτὸς προστάζει νὰ τὸν πιάσουν.

Δὲν πέρασε πολὺ καὶ μιὰ μέρα, ὅτι ἤθελε ἄμπη ὁ κόνσολος εἰς τὸ περιβόλι, τὸν πιάνουν καὶ τὸν πηγαίνουν τοῦ πασᾶ. Ὁ πασᾶς, σὰν τὸν εἶδε, ἐσῆκωσε τὸ γαταγάκι νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἐτυχεν ἐκεῖ ἡ χανούμισσα, ἡ γεροντότερη, καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῇ. Ὁ πασᾶς ἀποφάσισε νὰ συγχώρησῃ καὶ τοὺς δύο, ἂν ἡμπορέσῃ νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ τουρκέψῃ. Ἡ χανούμισσα εἶπε· « Τραβιχθῆτε καὶ νὰ ἰδῶ.» Ἐτραβίχθησαν καὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ (in mia mano alfin tu sei). Ὅλα στὰ χαμένα· δὲν ἤθελε νὰ τουρκέψῃ. Τότε αὐτὴ ἐθύμωσε, ἔβγαλε ἓνα μαχαίρι καὶ ἤθελε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Αὐτὸς, παληκᾶρι, ἤθελε νὰ τῆς τὸ πάρῃ. Τότε ἄρχισε αὐτὴ νὰ φωνάζῃ (Olà, ministri, sacerdoti, accorrete), εὐρήκεν ἐκεῖ καὶ τὸ καζάνι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾶ καὶ ἐπρόφθασεν ὁ πασᾶς καὶ τὸ ἄσκειρι.

Ὁ πασᾶς ἐπρόσταξε νὰ βίξουν τὴν χανούμισσα εἰς τὴν θάλασσα. Ἐκλαίγει ἡ κακομοῖρα, ἐγονάτισε καὶ ἐπαρακαλοῦσε (Deh! non volerli vittime). Τοῦ κάκου· τὴν ἐσκέπασαν μ' ἓνα μαῦρο πανί, τὴν πῆραν καὶ τὴν πῆγαν νὰ τὴν πετάξουν. Τὴν νεώτερη, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερον, τὴν ἐσυγχώρησε. Τί ἔγεινεν ὁ κόνσολος δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω. Ἐρώτησα τὸν γείτονά μου καὶ μοῦ εἶπε, πῶς τὸν ἐπαλούκωσαν.»¹

ΛΗΘΕΙΑΙ

Μέγιστον διατρέχει τις κίνδυνον νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἀηθίας ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐξετάσῃ τίνι τρόπῳ παρασκευάζεται ἡ διοίκησις, αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ γεῦμά του.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἕκαστος κέκτηται τριῶν εἰδῶν φίλους· τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν, τοὺς μισοῦντας, καὶ τοὺς ἀδιαφοροῦντας ἂν ζῆ ἢ ἂν ἀπέθανε. (Chamfort).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Μέσα προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ κούσους.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ κούσους ἐν Ἀθήναις ὑπερβαίνει τὸ μέτρον εὐχαρίστου θερμοκρασίας διὰ τε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θερμότητος, ἰδίως ὅτε πνεύσιν οἱ νοτιοδυτικοὶ ἄνεμοι, καὶ διὰ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον διάρκειαν αὐτῆς; ἐπὶ πάντε σχεδὸν μῆνας, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μαΐου μέχρι τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἐκτεταμένη φυτεία δένδρων ἐν τε τῇ πόλει καὶ ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὴν λόφων, ἐν ταῖς πεδιάσι τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐπὶ τῶν ὄρεων αὐτῆς, ὅπου εἶναι τοῦτο κατορθωτὸν, ἤθελε βεβαίως μετριάσει κατὰ πολὺ τὸ κακὸν καὶ καταστήσει τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν εὐχάριστον καὶ κατὰ τὸ θέρος, ἰδίως ἐν ταῖς ἔξο-

1. Οἱ κούσους εἶναι κούσους ἢ μερλοῦριον.